

»Det er en protektionistisk kamp, som man vil tabe før eller siden. Hvem tror for alvor på, at staten kan opretholde sit monopol på spil?«

»Det bygger på en naiv forestilling om, at internettet kan kontrolleres og borgernes adfærd på nettet ligeså. Internettet kan og skal ikke reguleres. Men selvfølgelig har ministerierne så et argument for at bruge en masse skatte kroner på at skaffe beskæftigelse til yderligere ansatte i staten.«

Ja, det er hr. Jens Rohde, når han er bedst, der udtaler sig her.

Hvad med hr. Kristian Jensen:

»Hele tankegangen om regulering er udtryk for, at Skatteministeriet ikke har sat sig godt nok ind i problematikken.«

Tag den, hr. skatteminister!

Og han fortsætter:

»Danmark skal opgive den forældede tankegang om at bevare et statsligt monopol på spil på nettet. Venstre ønsker at gøre op med formyndieret på dette område og give internetspillet frie rammer, for vi kan ikke forhindre organisationer, som vil udbyde spil, at rykke uden for landets grænser og udbyde spil derfra. Så opgaven er jo at lave et lovgrundlag, hvor vi kan beholde danske spillekroner på danske spil og dermed bevare et overskud til fordeling blandt gode formål.«

Man kunne næsten ikke være mere enig.

Kl. 14.10

Men der er flere citater, hvor de kommer fra. Hr. Peter Christensen f.eks. har udtalt, at han heller ikke troede på, at det ville lykkes, og han så gerne, at regeringen arbejdede hen imod en privatisering af Dansk Tipstjeneste og at åbne spillemarkedet for konkurrence, for, som hr. Peter Christensen siger:

»Ja, bestemt. Kan vi sikre en model, der liberaliserer og samtidig sikrer de årlige 2,4 milliarder kroner til idræt og andet fritidsliv, så er jeg åben.«

Og hvad ser vi så i dag i Jyllands-Posten som kronen på værket? Endnu en understregning af, at vi er sent ude, hvis vi skal sikre midlerne til det frivillige arbejde i fremtiden. Vi skal ikke rende rundt med skyklapper for øjnene, sådan som regeringen og Socialdemokratiet har valgt at gøre i den her sag. Gambellisagen fra Italien afslørede, at vi kan forvente at få en sag på nakken inden for ganske kort tid.

I korthed handler Gambellisagen om nogle italienere, der formidlede spil til sportsskampe hos den i England anerkendte bookmaker Stan-

ley. Dette er ulovligt efter italiensk lov, fordi den italienske stat, som den danske, kun tillader spil hos udbydere med italiensk statslicens.

I tidligere domme har EF-Domstolen slået fast, at EU-lande kan bevare et nationalt monopol på spil, hvis det sker for at beskytte borgerne mod spil eller begrænse svindel og spilafhængighed. Men generaladvokaten – og her er det helt afgørende at høre, hvad det er, generaladvokaten siger – konkluderer nu, at de statslige spiludbydere i Italien på samme måde som i Danmark tværtimod har benyttet sig af pågående markedsføring og udvidet udbuddet af spil og dermed i praksis udhulet den oprindelige begrundelse for national beskyttelse af spillemarkedet.

Derfor anses den italienske lov for udelukkende at være motiveret af statslig protektionisme, og her fastslår generaladvokaten, at finansiering af almenyttige eller offentlige formål ikke er tilstrækkelig begrundelse for en sådan beskyttelse.

Derfor er det, at jeg sammen med Det Radikale Venstre spørger: Skal vi fortsætte med at bygge vakkelvorne læhegn, eller skal der bygges nogle bæredygtige og fremtidsrettede vindmøller, der kan sikre en bæredygtig finansiering af det frivillige arbejde i Danmark?

Insisterer et stort flertal i Folketinget virkelig på at spille hasard med hele det frivillige arbejde i Danmark? Oddsene er meget, meget, meget dårlige. Det ved man langt ind i Venstre, som jeg har illustreret med de citater, som jeg har bragt frem i dag. Men man har blandt de unge liberale løver ladet sig banke på plads og det noget så eftertrykkeligt, på trods af at det eneste, vi har bedt om fra Det Radikale Venstres side, er, at vi får nedsat et udvalg, som kigger på, om det måske var muligt at gøre det på en anden måde. Hvis det udvalg konkluderede, at det ikke kunne gøres på en anden måde, måtte vi jo køre videre, så længe det kunne lade sig gøre.

Det eneste, vi har bedt om, er, at man bare fik kigget på det. Men nej, har det lydt den ene gang efter den anden fra Socialdemokratiet, fra Venstre. Det ville man ikke, fordi man havde indgået en handel, før man kom til Folketingssalen. Det er det, der er det dybt deprimerende i den her sag, og det var det, den ordveksling, vi lige hørte, var et fuldstændigt ekko af. Den ene ordfører går op og beder om en lille smule, og så siger den anden ordfører, ja, det er også lige præcis, hvad vi mener, og så klapper de hinanden på ryggen. Det er uværdigt.